

Niet voor elk kind is leren gewoon. Voor veel kinderen is leren een ware opgave, misschien wel een gevecht met zichzelf, 'waarom lukt het mij niet en anderen wel'. Dan wordt naar school gaan geen leuke alledaagse activiteit. Het wordt een strijd met jezelf en -vaak ook- met je ouders. Je moet nu eenmaal naar school, je bent leerplichtig. 'Maar, ik wil niet!'

Een
column
van
Wim Overgaauw

Een poging om tot opheldering te komen

In zo'n situatie wordt het tijd voor een gesprek, zo snel mogelijk, met de leerkracht, de ouders en natuurlijk met jou. Jij bent de hoofdpersoon, waar nu alles om draait. Met jou wordt gesproken, en wij luisteren. En dat luisteren is cruciaal. We komen te gauw met oplossingen, op gevaar af dat die dan bij het kind bijna door de strot geduwd worden. Nee, zo doen we het niet. Dat luisteren bestaat uit twee aspecten; luisteren naar wat het kind dwars zit, en luisteren naar wat het kind zelf voor oplossingen heeft. Die beide aspecten vatten we samen in een kort geformuleerde doelstelling, opdat we weten waaraan, en hoe we gaan werken ter verbetering.

Eigen motivatie opwekken

Het is belangrijk dat het kind uit eigen beweging gaat werken aan zijn traject van verbetering. Dat kan gaan over gedrag, werkhouding, leerprogramma of pesten/gepest worden. Dat traject doorlopen is soms wel moeilijk, en daar gaan we hem/haar in ondersteunen. We lopen naast het kind mee op de weg van de vooruitgang. Maar, bewaar afstand. Het is geen opgelegd traject, zelf heeft het kind in overleg met ons gekozen hoe en wat het gaat doen.

Invoelend vermogen en betrokkenheid

En nu komt een belangrijk deel van onze bijdrage tijdens dit traject; laten merken dat we elke stap ter verbetering waarderen. Ja, waarde- ren is zo belangrijk. En nou niet meteen kritisch zijn als er even geen vorderingen zijn, of dat de stapjes maar klein zijn. We moeten voor ogen houden, dat het voor het kind geen fijne tijd was om naar school te gaan. Er moet een moment komen, dat het wel weer met plezier daar wil zijn en wil werken aan zijn/haar toekomst.

Animo om naar school te gaan

We moeten niet het cognitieve op de eerste plaats zetten, maar het emotionele. Als dit laatste element er niet is, dan komt er van het eerste element niets terecht. Vaak zijn we te veel uit op het cognitieve prestaties, want dat past in ons gezin, onze omgeving, onze familie. Dan kunnen we laten zien wat voor een geweldig kind we hebben. Het kind wordt daar echt niet gelukkig van.

Jezelf kunnen zijn maakt een mens gelukkig

Kijk maar eens rond in uw omgeving, en zie hoeveel kinderen gelukkig geworden zijn door hun eigen gevoel te volgen. Misschien wel tegen de wens en de eer van de ouders in. Laten we blij zijn met kinderen, die een plaats weten te bereiken in onze maatschappij waar ze gelukkig zijn.